

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, za účasti **S., s. s. r. o.**, zastoupené Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97 a zúčastněné osoby **Ing. J. N.**, bytem Brodek u Prostějova č. 51, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 36/2005 – 21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 36/2005 – 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 30 Ca 36/2005 – 21 bylo zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Prostějov, referátu regionálního rozvoje ze dne 20. 5. 2002 č. j. RR 167/2002 Ti a rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 25. 3. 2002 č. j. Ú 597/02-Tom. Rozhodnutím Okresního úřadu v Prostějově bylo zamítnuto odvolání společnosti S., s. s. r. o. (dále jen „účastník“) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, jímž byl zamítnut návrh účastníka na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene pro stavbu Tranzitní telekomunikační trasy úsek V. – O. provedenou na pozemcích p. č. 117/1 a p. č. 129 v k. ú. K., jejichž vlastníkem je zúčastněná osoba. Krajský soud uvedl, že z podané žaloby především vyplývá, že účastník byl zkrácen na svém právu, aby bylo v souladu s § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“)

zřízeno věcné břemeno k pozemku, kterým prochází podzemní vedení telekomunikační sítě. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 67 a uvedl, že kompetenci stavebního úřadu (§ 108 a násl. zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů) nelze s poukazem na jinou proceduru, soukromoprávní soudní, popírat a věcně případ především z hlediska naplnění ust. § 108 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) neposoudit jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítáním stavby. Zákonem svěřená kompetence úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán, a nezaniká ani se nepřenáší na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek § 58 odst. 2 stavebního zákona, tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k dotčenému pozemku.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spatřuje v tom, že jeho odůvodnění obsahuje kromě stručného shrnutí podkladů a zjištění, ze kterých posléze krajský soud vycházel, jen velice kusou zmínku o právním názoru, kterým byl veden. V rozhodnutí krajský soud nijak neodůvodnil, proč a na základě čeho by měl stavební úřad porušit čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterých lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Stejně tak podle čl. 79 odst. 1 Ústavy České republiky lze působnost správního úřadu stanovit pouze zákonem. Z uvedeného právního názoru krajského soudu však není podle názoru stěžovatele vůbec zřejmé, proč má stavební úřad rozhodovat mimo své kompetence a už v žádném případě názor krajského soudu svědčící pro takový postup není přesvědčivě odůvodněn. I kdyby však tento názor byl odůvodněn sebezřetelněji, vždy by byl protiústavní. Pokud jde o namítanou nezákonnost napadeného rozsudku je podle názoru stěžovatele spornou otázkou, zda stavební úřad je vybaven kompetencí rozhodovat o zřízení věcného břemene podle ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích i poté, co byla stavba telekomunikačního zařízení postavena, popř. zahájena. Podle názoru stěžovatele stavební úřad takovou kompetencí vybaven není. Ust. § 91 odst. 3 věta druhá zákona o telekomunikacích nelze vykládat jinak než v kontextu věty první, podle které držitel telekomunikační licence nebo osvědčení uzavře dohodu s vlastníkem dotčené nemovitosti před zahájením stavby. Stejně tak ust. § 108 odst. 1 stavebního zákona nelze vykládat jinak než tak, že v okamžiku rozhodování o vyvlastnění stavba není ani postavena ani rozestavěna. Tomuto závěru nasvědčuje nejen gramatický, ale též historický výklad. V neposlední řadě další podstatný rozpor s Listinou základních práv a svobod, tentokrát čl. 11 odst. 4, vidí stěžovatel v tom, že podle ust. § 110 odst. 1 stavebního zákona lze vyvlastnit jen tehdy, není-li možno cíle vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem. Pakliže krajský soud hovoří o poukaze na jinou proceduru, kterou se snaží stavební úřad popřít svou kompetenci, zřejmě má na mysli odkaz na řízení podle § 135c obč. zák. Opětovně nijak nevysvětlil, proč by stavební úřad neměl respektovat § 110 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 135c obč. zák. je to však soud, který rozhoduje o zřízení věcného břemene a nikoli stavební úřad, který si nemůže aťhovat kompetenci soudu, neboť by postupoval protiústavně, jak již bylo rozvedeno. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že stěžovatel nesprávně interpretuje ustanovení § 108 stavebního zákona v souvislosti s ustanoveními § 90 odst. 1 a § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 stavebního zákona lze rozhodnutím stavebního úřadu pozemky, stavby a práva k nim potřebná pro uskutečnění staveb nebo zákonem vymezených opatření ve veřejném zájmu vyvlastnit

nebo vlastnická práva k pozemkům a stavbám omezit. Vyvlastnit je podle tohoto zákona možné jen ve veřejném zájmu mimo jiné pro účely vymezené zvláštním zákonem. Zákon o telekomunikacích má jako zvláštní právní předpis přednost před aplikací stavebního zákona. Cílem zákona o telekomunikacích je umožnit efektivně a transparentně zřizování a provozování telekomunikačních zařízení. Za tímto účelem umožňuje řešit uspořádání vztahů mezi vlastníky dotčených pozemků a provozovatelem telekomunikačního zařízení i proti vůli vlastníků dotčených pozemků, neboť zřizování a provozování těchto zařízení je ve veřejném zájmu. Držitel telekomunikační licence ke zřizování a provozování veřejné telekomunikační sítě je dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) zákona o telekomunikacích oprávněn ve veřejném zájmu zřizovat a provozovat na cizích pozemcích nadzemní a podzemní vedení telekomunikační sítě včetně jejich opěrných a vytyčovacíh bodů, telefonní budky pro veřejné telefonní automaty, přetínat tyto pozemky vodiči a umisťovat v nich vedení telekomunikační sítě. Z ustanovení § 91 odst. 3 citovaného zákona vyplývá povinnost držitele telekomunikační licence pokusit se uzavřít před zahájením stavby s vlastníkem dotčené nemovitosti smlouvu o zřízení věcného břemene. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši jednorázové úhrady obecný stavební úřad, a to na návrh držitele telekomunikační licence. Ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá povinnost zřídit věcné břemeno před realizací stavby. Věcné břemeno se zřizuje nejen za účelem zřízení telekomunikační sítě, ale také za účelem provozování této sítě. Na základě výše uvedeného účastník navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že plně souhlasí a ztotožňuje se s obsahem kasační stížnosti včetně návrhu na zrušení napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je především nutno poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005 č. j. 2 Afs 24/2005 - 44), podle níž musí z odůvodnění rozhodnutí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Není-li z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.

Podle ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není-li dále stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede, čeho se žalobce (navrhovatel) domáhal a z jakých důvodů a jak se ve věci vyjádřil žalovaný (jiný účastník řízení), stručně a jasně vyloží, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce; není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků. Soud dbá o to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé.

Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku však požadavkům citovaného ustanovení neodpovídá a v důsledku toho není napadený rozsudek přezkoumatelný. Krajský soud totiž ke stěžejní právní argumentaci účastníka obsažené v žalobě pouze konstatoval, že zákonem svěřená kompetence stavebnímu úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán, a nezaniká ani se nepřenáší na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek § 58 odst. 2 stavebního zákona, tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k dotčenému pozemku, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu. Krajský soud neuvedl, v čem, tj. v jakých konkrétních aspektech, se stěžovatel mylí, ani na základě jaké úvahy ke svému závěru dospěl. Odůvodnění rozsudku krajského soudu tak postrádá přezkoumatelné posouzení napadeného správního rozhodnutí z hlediska jeho souladu s hmotněprávními i procesními právními předpisy, a tedy i úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost, která je zákonem předpokládána a důvodně očekávána. Takové rozhodnutí je pak ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť kasační stížnost je důvodná, když rozhodnutí krajského soudu bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu